

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 79/2019
25.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... број ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 147/2019 од 22.05.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 25.06.2019. године, без испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 147/2019 од 22.05.2019. године.

Образложење

Предлагач АА је 05.06.2019. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 147/2019 од 22.05.2019. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда БУ 4540/19, као неоснован. Предлагач истиче да приликом доношења ожалбеног решења управни поступак и управни спор нису посматрани као јединствена целина, а да је то морало бити учињено, јер је конкурс на који се пријавила ради попуњавања радног места „уписничар“ у Основном суду у Бору расписан још 2013. године и до сада није правноснажно окончан. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји њену жалбу и преиначи ожалбено решење тако што ће усвојити приговор ради убрзања поступка и утврдити да јој је повређено право на суђење у разумном року.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 17. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 6У 4540/19 и Р4 у 147/19 утврђено је да је предлагач АА, у својству тужиље, дана 25.03.2019. године, поднела тужбу Управном суду против тужене Жалбене комисије судова, ради поништаја решења од 21.02.2019. године, у предмету конкурса за пријем у радни однос. Управни суд је дана 15.05.2019. године послао туженом тужбу са захтевом за достављање списка предмета и одговора на тужбу.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету тог суда 6У 4540/19. Наиме, предлагач АА је приговор ради убрзања поступка у том предмету поднела месец и по дана након подношења тужбе. Већ у том року Управни суд је предузео радње ради прибављања списка и одговора на тужбу, али није постојала објективна могућност да се одлука о тужби донесе и управни спор за тако кратко време оконча, чак и да је Управни суд пренебрегао обавезу решавања предмета по редоследу пријема прописану чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр.110/09...39/16).

Врховни касациони суд је приликом одлучивања имао у виду жалбени навод да је код утврђивања постојања повреде права на суђење у разумном року требало узети у обзир укупну дужину трајања поступка од 2013. године до дана подношења приговора ради убрзања поступка. Врховни касациони суд истиче да, и према правном ставу овог суда, ефикасно поступање суда у управном спору не искључује оцену временског аспекта управног поступка који представља интегрални део одлучивања о праву предлагача. Међутим, овај суд посебно указује на то да се Законом о заштити права на суђење у разумном року, пре свега, остварује право странака на суђење у разумном року у судском поступку, а да се не може разумно очекивати да управни спор буде мериторно окончан за месец и по дана, имајући у виду све процесне радње које је, у складу са одредбама Закона о управним споровима, Управни суд дужан да предузме пре доношења одлуке о тужби.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 18. ст. 1. и 24 Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у диспозитиву.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић